

RESUM DE LA PONÈNCIA D'ACCIÓ SINDICAL

Sebastià Serra, secretaria d'Acció Sindical Intersindical

Com a resum de la ponència d'Acció Sindical, constatem que els objectius dels propers anys de l'STEI Intersindical i des de la secretaria d'Acció Sindical no poden esser altres que organitzar la resistència, defensar amb dignitat les conquestes sociolaborals que tant d'esforços i lluites ens ha costat assolir i crear les condicions per a la recuperació dels drets laborals i democràtics perduts.

L'aprovació de la darrera contrareforma laboral i els decrets llei, tant estatals com del Govern Balear han suposat empitjorar, encara més, les condicions laborals i el dret a la negociació col·lectiva.

Estam assistint a un procés desregulador que té com a objectiu augmentar la taxa de benefici del gran capital, redistribuir la pobresa, disminuint el nivell de vida de les classes treballadores, acabar amb qualsevol vestigi de drets socials que pogués ser referència per als països emergents i, en definitiva, limitar al màxim els drets democràtics que poguessin entorpir l'obtenció de beneficis.

Aquestes mesures suposen la retallada més dràstica de la història recent contra els serveis públics i el personal que els presta. Al mateix temps veim com ens volen fer pagar entre tots la mala gestió i l'especulació financera o els casos de corrupció, prevariació i malbaratament de fons públics. Amb l'excusa de la crisi econòmica, on s'han acarnissat les retallades ha estat en els àmbits del treball a la funció pública, dels drets sindicals, dels serveis socials, de les polítiques d'igualtat i joventut, de la cultura, del transport col·lectiu, de la conservació del territori, i, d'una manera molt especial, en sanitat i educació, amb acomiadaments de centenars de treballadores i treballadors, la proposta de tancament d'hospitals, com el Joan March i el General, i la supressió de serveis a l'àmbit sanitari i sociosanitari, la supressió d'unitats i grups en educació juntament amb la massificació de les aules i l'acomiadament de personal interí, i la reducció i eliminació de serveis socials, afectant en especial les capes més desafavorides de la societat.

La solució de retallar l'estat del benestar és la seva manera d'abordar un objectiu declarat –la disminució del dèficit i del deute públic– que se sap que no es pot complir, ja que les retallades tenen un efecte econòmic contrari al que es diu que es persegueix. Aquesta onada de retallades té un veritable objectiu no declarat, però evident per poc que es grati la superfície del discurs dominant: fer evident a l'opinió pública el suposat fracàs dels serveis públics, gestionats públicament que conformen l'estat del benestar, establir com a veritat incontrovertible que no "podem tenir un estat del benestar que no podem pagar", i, en definitiva, deixar via lliure al capital privat en el sector educatiu, sanitari i d'atenció al dependent.

Aquestes polítiques sempre van en el mateix sentit: la reducció i privatització del sector públic, amb el corresponent deteriorament de la qualitat d'aquests serveis i desmantellament de les fites que s'haguessin assolit als respectius estats, de l'anomenat estat de benestar.

Un dels majors atacs als drets de la ciutadania s'ha fet a l'àmbit de l'ús administratiu, educatiu i social del català com a llengua pròpia d'integració i cohesió social. Amb la modificació de la Llei de Funció Pública es discrimina la llengua catalana, eliminant la seva acreditació per accedir a la condició d'empleat públic i es buida de contingut la Llei de Normalització Lingüística, rompent així el consens existent a la nostra societat i entre els partits polítics. A això s'ha d'afegir la segregació de l'alumnat per motius de llengua.

Una societat com la nostra necessita unes polítiques socials potents, però també unes polítiques culturals que protegeixin el nostre patrimoni, la nostra llengua i cultura i que facilitin la cohesió social i la integració dels nousvinguts. I aquestes polítiques s'han de fer dins el marc d'un territori fràgil, com són les nostres illes, que necessita una especial protecció. Però no bastarà que hi hagi en el futur una ferma política d'avançar en aquest sentit, perquè sense el finançament adequat no hi haurà els serveis socials ni la millora dels serveis públics que necessiten les persones de les Illes Balears. En aquest sentit és necessari denunciar la situació d'espoli fiscal que patim i que aquesta denúncia formi part de la nostra acció sindical i política comunicativa.

Hem de perseverar en la lluita i mobilització ciutadana per aconseguir, democràticament i pacífica, aturar aquestes polítiques i recuperar els drets perduts. Aquesta resistència serà llarga i difícil, però només podrem aconseguir els nostres objectius amb la ferma voluntat d'unir i organitzar els amplis sectors socials damnificats. Només a través de moviments aglutinadors que ens permetin dotar-nos dels mecanismes organitzatius i d'acumulació de forces per donar a cada moment les respostes necessàries, podrem resistir, lluitar i serà possible recuperar i avançar en els nostres drets com a treballadores i treballadors i com a poble.

Ara més que mai, davant els continus atacs a la classe treballadora, la resposta ha d'abastar el màxim possible de tots els sectors. És per això que amb la progressiva implantació del nostre model d'Intersindical posarem les bases per garantir la millor resposta per combatre les contínues agressions al conjunt de les treballadores i treballadors.

L'actual context socioeconòmic i les polítiques neoliberals ens poden fer pensar que les expectatives de futur i de modificar aquesta realitat semblen difícils. Però davant aquesta situació, la responsabilitat de les organitzacions socials i especialment de les sindicals consisteix a organitzar la resistència, defensar amb dignitat les conquestes del Moviment Obrer i crear les condicions per a la recuperació dels drets laborals i democràtics perduts, enfront d'una agressió que té el seu origen en el capitalisme global i en les polítiques de la Unió Europea, però també en les polítiques estatals i nacionals. Aquesta resistència serà llarga i difícil, només podrem aconseguir els nostres objectius amb la ferma voluntat d'unir amplis sectors socials damnificats. Només a través de moviments aglutinadors serà possible avançar en el nostre camí.

Per això, des de cadascun dels àmbits en els quals tenim presència, hem de fer tots els esforços necessaris per unir moviments, per defensar les condicions laborals i els drets de les treballadores i dels treballadors. Hem de posar els mitjans per propiciar un moviment assembleari amb capacitat decisòria, tant per definir estratègies de lluita com negociadores. Hem de trobar fórmules que respectin i potenciïn els components últims de l'assemblearisme, com la lliure circulació de la informació, la participació, el pluralisme i la presa col·lectiva de decisions.

Ara més que mai, l'STEI Intersindical s'ha d'oferir com a eina entorn de la qual les treballadores i treballadors s'organitzin per contribuir a propiciar un ampli moviment sociopolític en el qual puguin convergir organitzacions amb les quals compartim objectius. □